

Boda Edit

Egy Baka István-sorra

„És csont a csontoz nem tér meg soha”,
 testünk is átlátszó lesz, tűnik,
 akár az éjszakáknak rendje,
 ha Istennel kelünk birokra.
 Előbb-utóbb úgyis présébe szállít,
 míg nem telítve lesz minden edénye
 létünk patakzó, álomtalan borával,
 és végül szabadjára enged,
 hadd locsogjuk körbe teremtett világa
 összes pólusát,
 hol húsunk, csontjaink s a lelkünk
 lengőajtóként cikáznak,
 sírjában marad minden ölelés.

A törvény áldásával

A törvény ágyamhoz settenkedett,
 párnám alá tett mindenféle dolgokat.
 Papírdarab, kabát, egy ajtó,
 táska, kalap.
 Mint bűnbánó tolvaj, úgy hozta vissza tárgyaim.
 Hanyatt fekvé talált,
 ágaim szétterítve, akár
 a csendes éjszaka.
 Enyém lett újra minden – s csak
 arra kért: csendben
 fordítsam arcomat,
 a férgek ne lássák,
 ezentúl jobboldalamra dőlve alszom,
 és lassan halászom azt, mi visszajött –
 van mivel csupaszságom takarjam:
 egy ajtó legalább –
 meghúzhatom magam mögöttem,
 évgyűrűim növesztve,
 miközben újra elveszítem.

Égi valcer után

Jaj, hogy hullanak az égből
 vizes bendőbe bugyolált csecsemők,
 hogy kapkodnak érte
 anyának kijelölt férfiak;
 szerelmek szövődnek a benzinkutaknál,
 kéz a kézbe tekerve,
 mint fonott kalács.
 Jaj, idegen földön idegen víz folyik.